

Посіяв бабки з-під хвилястих нош
І — часу й простору розсунув межі.
З кулястих блискавок зліпив проміжок, —
Нехай нутро із хлорофілу ніш —

В майбутнє і водночас в давнину —
Поріг, де й янгол вже не допоможе:
Якщо болото жабуринням — мужність,
То й океан здолає мілина.

Що світ, пересуди, як він до вітру — в прийми?
Падіння, — коли він — суцільний промінь? —
Й з нори дивитиметься зляканий грузин,

Як крила падатимуть на газон.